

Prekentekest: Matt 17,1-9

Seks dager senere tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes og førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var alene. Der ble hans utseende forvandlet for øynene på dem; hans ansikt skinte som solen, og klærne ble hvite som lyset.

Da viste Moses og Elia seg for dem og talte med ham. Peter tok til orde og sa til Jesus: "Herre, det er godt at vi er her. Om du vil, skal jeg bygge tre hytter, en til deg, en til Moses og en til Elia." Ennå mens han talte, kom en lysende sky og skygget over dem, og en røst lød fra skyen: "Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i. Hør ham!" Da disiplene hørte det, kastet de seg ned med ansiktet mot jorden, slått av skrekk. Men Jesus gikk bort og rørte ved dem og sa: "Reis dere, og frykt ikke!" Og da de så opp, så de ingen andre enn Jesus.

På veien ned fra fjellet befalte Jesus dem at de ikke skulle fortelle noen om dette synet, før Menneskesønnen var stått opp fra de døde.

Slik lyder Herrens ord.

Her i Tinn har vi mye som gjør det lett å kjenne seg igjen i teksten. Vi har kontrasten mellom det lave og det høye, mellom Vestfjorddalen der vi bor og lever våre liv, og fjell som rager høyt opp mot himmelen. Vi har kontrasten mellom skygge og lys. Vi kjenner alle til tider lengselen etter lyset og sola.

Snart er tida inne for igjen å kjenne varmen, og etter hvert se at lyset og sola skaper vår og sommer. Lyset gjør den mektige telemarknaturen enda vakrere. Badet i lys fremstår skaperverket i all sin glans. Tinnsjøen, Vestfjorddalen, Gaustatoppen, Møsvatn. Det vitner om en skaperglede og en sjenerøsitet hos Skaperen som mangler sidestykke hos mennesker. Ikke rart fjellet virker som en magnet på folk som vil bygge hytte og bo der Guds gjerninger er synlige.

Her vi sitter i dag i kirken, må vi enn så lenge leve med at vi kun får se som et blekt gjenskinn av vår vakre altertavle, tre neonbelyste striper i hvert vindu. Heldigvis, vi vet hva som er der, vi vet hvordan det hele skal se ut. Badet i sollys vil bilder en dag tre tydelig frem, bilder vi nå kun aner at er der. Enn så lenge, en dag stråler lyset og alt skal bli avdekket. "Nå ser vi som i et speil, i en gåte, da skal vi se ansikt til ansikt." 1Kor 13,12.

Slik omtrent må det ha vært for Peter, Jakob og Johannes. De visste, men hadde ennå ikke sett. Kontrasten var selvsagt mye større for dem enn for oss. De fulgte etter en fattig læremester, trolig opplært i tømmerfaget av sin stefar. Slik var han som folk flest, oppvokst på et lite sted. For seks dager siden hadde Jesus spurt: "Hvem sier folk at Menneskesønnen er?" og enda mer nærgående; "hvem sier dere at jeg er?" Den gang som nå var det nemlig ulike syn på hvem Jesus var, ulike teorier. Midt i mylderet av røster som mente å vite, hvem skulle disiplene høre på?

For seks dager siden hadde Peter bekjent troen på Jesus som Messias, den levende Guds Sønn. Han og de andre disiplene hadde med åpne ører og øyne fulgt Jesus der han gikk. De hørte og de så, og det var noe med Jesus som var annerledes enn alt de hadde sett og hørt før. Der Jesus gikk skjedde det helbredelser og undre, vann ble til vin, fem brød og to fisker ble mat til tusener. Alt dette må ha gjort et sterkt inntrykk på disiplene, og en undring; hvem var han egentlig?

Gjennom de gjerningene Jesus gjorde, og gjennom de ordene han talte, hadde en ny erkjennelse og innsikt vokst fram i Peter, og i de andre, en sann tro på Jesus. Den Jesus de kjente var som dem menneske, sønn av Maria, det visste de fra før, men han var også noe mer; han var Gud, sønn av Gud, og han var Messias, den frelserkongen Gud hadde lovet en dag skulle komme.

Jesus hadde noe han ville fortelle, ikke bare med ord, men med en opplevelse. Fjellet var stedet for Guds åpenbaring. På fjellet hadde Moses fått de ti bud. Da han kom ned igjen strålte ansiktet som en gjenglans av møtet med Gud. Nå var det Peter, Jakob og Johannes tur. Og de gikk opp på fjellet.

Der hendte det: "Hans utseende ble forvandlet for øynene på dem; hans ansikt skinte som solen, og klærne ble hvite som lyset." Det var den samme Jesus de så, men på en annen måte. De hadde før sett ham som Menneskesønnen, Marias sønn, opplært i tømmermannsarbeide, en mann fra enkle kår. De visste at han også var Guds Sønn, og nå stod han foran dem i en himmelsk glans og i et lys av en annen verden, den samme Jesus, men nå i glans som Guds enbårne Sønn, vår Herre.

Ikke rart om det foregikk en intens aktivitet i Peters hode. Spørsmålet han hadde besvart for få dager siden, svaret han hadde gitt, og kanskje selv ikke forstått rekkevidden av, fikk nå en himmelsk gjenklang. All tvil var feid til side. Peter var der, Jakob var der og Johannes var der, Moses og Elia, som i profetisk klarsyn hadde pekt frem mot han som en dag skulle komme, de var der nå som representanter for loven og profetene, og som vitner fra en svunnet tid om at Jesus er han de har pekt på, oppfyllelsen av Guds løfter i den gamle pakt. De stod der nå sammen med Jesus, fra Guds himmel.

Peter hadde mest lyst til å bli værende på fjellet. Den jødiske løvhyttefesten nærmet seg. Han ville bygge hytter. Vi som bor på Rjukan synes ikke det er rart at folk bygger hytte på fjellet. Det er så godt å oppleve sola og lyset. Også i kristenlivet er det godt å oppleve lyset og varmen som stråler fra Gud. Men hvorfor opplever mange så mye skygge? Hvorfor ser vi så lite av Jesu himmelske glans? Hvorfor er Den himmelske Guds Sønn så skjult for verden i dag? For mange er det vanskelig å forstå hvorfor ikke Jesus kan vise mer av sin herlighet og makt slik at alle mennesker bare må tro på ham, og mange fatter ikke hvorfor Jesus som har all makt ikke gjør ende på det onde.

Det er ikke lett å gi korte og greie svar på alle disse spørsmålene. Vi ser gjennom historien at Gud ofte har valgt lengre veier og andre veier enn vi ville valgt. Israels vei gjennom ørkenen til det lovede land er et godt eksempel. 40 år med trengsler og ørkenstøv for å komme fram, men også for at folket skulle lære Gud å kjenne og ha tillit til ham.

På skapelsesplanet handler Gud med hele verden. Han har skapt alt som lever, naturen, dyr og mennesker, og han opprettholder alt og styrer gjennom naturlovene. Som Frelser møter han enkeltmennesket på hjemmebane. Bibelen forteller oss at ondskaper er ikke noe ytre, noe som bare finnes et sted der ute i verden når det er krig og ufred. Nei, ondskaper har rot i menneskehjertene, også i ditt og mitt hjerte, i ditt og mitt liv. Hvor mye vi enn skulle ønske det, kan ikke vår natur fjernes som ved et kirurgisk inngrep, til det sitter den for integrert i oss. Skulle Gud utslette ondskaper i verden, ja, da ville han utslette oss.

Takk og pris at han lar det være. I stedet valgte han lidelsens vei. Sin egen lidelsens vei. Gud tok selv smerten innover seg ved å la sin Sønn dø på korset som et offerlam, for å sone vår synd. Slik ville Gud skaffe oss en vei til himmelen, til fellesskap med seg. Initiativet var aldri vårt. "Det var Gud som i Kristus forsonet verden med seg selv, slik at han ikke tilregner dem deres misgjerninger." 2Kor 5,19. Dette ber han oss ta imot.

Som Frelser har han omsorg for enkeltmennesket, og han vil møte den enkelte av oss. For vår del er det helst når vi gir avkall på å styre alt selv, når vi overlater våre liv til Guds nåde, at Jesus kan få vise sin himmelske herlighet i omsorg for oss, i de små ting i hverdagen som bønnesvar og løfte om å være nær, en å be til, en å søke trøst hos, og i de store linjer i livet, en som leder på sin smale vei, en som oppdrar med kors og trengsel, en som staker ut en kurs for livet. Og når en ser tilbake, ser en gjerne at han var der i glede som i sorg, han var med hele veien, også da han følte fjern og langt borte.

Jesus gav avkall på sin himmelske herlighet for å bli født som menneske og sone menneskehetens synd og skyld overfor Gud. Han kom fra sin himmelske herlighet, og gikk like til korset på Golgataklippen. En ufattelig fornedrelse for Guds Sønn. Kanskje var det nettopp derfor viktig for disiplene å se Jesu herlighet før de så fornedrelsen skje. Det var vel derfor de fikk bli med ham på fjellet og høre himmelrøsten, ordene fra Guds egen munn som bekreftet sønneforholdet og som bekreftet innholdet i profetordet Moses en gang hadde talt: "Av ditt eget folk, av dine landsmenn, vil Herren din Gud la det fremstå blant dere en profet som meg. Ham skal dere høre på." 5Mos 18,15.

Fra himmelrøsten lød bekræftelsen: "Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i. Hør ham." I vrømmelen av de som mente seg meningsberettiget, var det Jesu røst de skulle høre på. Hans ord skulle de følge, ikke andres.

Det er dessverre mange som mener man kan tro på Jesus uten å tro på det han sier, for ikke å snakke om det som Peter, Johannes og Paulus sier. Jesus gav sine disipler fullmakt til å tale Jesu ord på hans vegne. "Den som hører dere, hører meg." Jesus sier i sin yppersteprestlige bønn om sine troende: "Jeg har gitt dem de ord du gav meg, og de har tatt imot dem," og "jeg har åpenbart ditt navn for de mennesker du gav meg fra verden. De var dine, du gav meg dem, og de har holdt fast på ditt ord."

Det Jesus sier, det Bibelen forteller om rett og galt, om hvordan vi skal leve og hva som er rett lære, det er Guds ord alt sammen, og det skal vi holde fast på. Ingen kan sette parentes rundt Guds ord uten å stå i fare for å sette seg selv utenfor fellesskapet med Jesus. Det går ikke an å tro på Jesus uten å tro det han sier, det blir meningsløst.

"Hør ham", sa røsten fra himmelen. I dag er det slik Jesus møter oss; i sitt ord. Enten som talte ord, i forkynnelsen ut fra Guds ord, eller leste bibelord. Mange har blitt kristne fordi Jesus har talt til dem gjennom bibelordet de leste. Guds ord er som såkorn som sås ut og kan slå rot. Slår Ordet rot så vokser det fram tro. Det betyr ikke at man med en gang forstår alt i Bibelen, men Gud lar troen vokse, og Gud opplyser mennesket med sin Ånd ut fra Ordet som forkynnes og leses.

Det finnes også synlige ord. Evangeliet gis synlig og håndfast i nattverdens sakrament, brød og vin, Jesu legeme og blod til syndenes forlatelse. I dag skal vi få se et annet synlig evangelieord, og vi skal få tro det vi ser. I dåpens vann skal to små mennesker ta imot Jesus. Ingen av dem skal gjøre annet enn å ta imot, for det er Jesus som gjør dem til Guds barn i dåpen.

Peter, Jakob og Johannes fikk se Jesus i hans himmelske glans og herlighet. En dag skal vi alle få se Jesus slik. Da kommer han som dommer på verdenshistoriens siste dag. Da skal han dømme levende og døde ut fra hver enkelts forhold til ham. De som har tatt imot hans frelse stilles på den ene siden, alle andre på den andre siden. Så lenge det er tid har vi en oppgave som kirke, som kristne, å fortelle hele verden om Jesus, at Gud som har skapt verden, den praktfulle telemarknaturen, fjellene og sola og alt det vakre som omgir oss, han er på vår side, på menneskets side. Han vil oss alt godt. Derfor vil han også komme inn i våre liv for å frelse den enkelte.

En dag skal solen stråle gjennom farget glass, og bilder trer frem. En gang i fremtiden skal vi få bygge og bo i det fullendte gudsriket, i det landet der solen aldri går ned, der Guds herlighet skal lyse for alle. Jesus Kristus gir grunn til glad forventning!

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.